

El PP balear entra en coma

Una duríssima pugna pel control del PP ha esclatat ja sense dissimulació. La guerra és oberta. Catalina Cirer, candidata a l'Ajuntament de Palma, ha amenaçat de retirar-se en una maniobra del canyellisme per minar les posicions de Jaume Matas, cada dia més qüestionat. La depressió conservadora és absoluta.

El juliol de 2002, les faccions internes del PP balear pactaren a Madrid, a instàncies de Javier Arenas, una "tranquil·lització" interna de la larvada i silenciosa guerra, a canvi de repartiment de papers. Catalina Cirer, delegada del Govern, canyellista i com a tal enfrontada a Jaume Matas, seria candidata a l'Ajuntament de Palma. El candidat a president del Govern esperaria el moment adequat per ser nomenat: Matas o algú de la seva confiança política i personal. I suport mutu en benefici de l'interès compartit. Intentar guanyar. Era, o ho semblava, una bona jugada. Cirer té una personalitat molt populista i era considerada la candidata perfecta per mantenir la majoria absoluta a Palma, objectiu imprescindible per assolir un bon resultat al conjunt de l'illa i, per tant, conservar les esperances de recuperar el Govern balear.

El president de la junta local del partit a Palma, secretari general del PP balear i poderosíssim tinent de batlle de l'Ajuntament (tothom dóna per segur que és ell qui governa la ciutat i no la figura entranyable del teòric alcalde Joan Fageda) és José María Rodríguez. Aquest alacantí va néixer políticament de la mà de Gabriel Cañellas. No ha estat mai clara la seva participació en el pacte de Madrid abans comentat, però a aquest setmanari li consta que a l'estiu de 2002 no era combatiu contra Cirer ni Cañellas. De fet, era convidat per l'ex-president del Govern balear a la seva residència de Bunyola, on es reunia amb amics del PP i on es comentava críticament l'actuació general de Jaume Matas com a president dels conservadors balears.

No se sap per què, però a finals de tardor i principis d'hivern passat, la posició de Rodríguez es va capgirar. Pactà amb Jaume Matas. I va ser quan començà a fer avinent, privadament, que no volia deixar l'Ajuntament. Cirer no se n'estava de dir, també en converses privades i informals, que no el volia a la llista. Cap dels dos no han explicat mai les raons profundes de per què es refusen l'un a l'altra. Les desavinences eren motiu de comentari, en ambients polítics i periodístics, però ningú no dubtava que hi hauria un pacte intern per refer la pau, si més no com a tàctica electoral.

Però el 9 de febrer Cirer, a través del diari *Última Hora*, feia un explosiu avançament: no volia en cap cas que Rodríguez aparegués a la llista, i si el partit la pretenia obligar a acceptar-lo, renunciaria a la candidatura i se n'aniria a casa seva. Això, a tres mesos dels comicis. Si es compleix l'amenaça el PP es quedaria sense candidat. Sinistre total. Si, pel contrari, s'accepta el sacrifici de Rodríguez, una vegada fet públic seria una altra humiliació –la pitjor– contra Jaume Matas, president del partit, encara ministre i suposat candidat a la presidència del Govern. Una humiliació, a més a més, infringida pel secretari general del PP balear.

El dimarts següent, jornada setmanal parlamentària, aquest setmanari va poder copsar la profunditat de la crisi. La depressió en el PP és absoluta. No es veu una solució. Fins i tot en cas que hi hagués pacte de compromís, tothom veu que "el mal ja està fet". Els conservadors, l'estiu passat, estaven segurs que agranarien a Palma. Era l'única esperança que tenien per intentar recuperar

D'esquerra a dreta, Jaume Matas, Catalina Cirer i Gabriel Cañellas. Els canyellistes ja han començat a recuperar posicions amb vista a la pròxima legislatura, preveient la derrota de Matas, el seu cap de cartoll en les eleccions autonòmiques del maig vinent.

el poder a Mallorca i, potser, a Balears. Ara, estan segurs que perdran. Si les enquestes ja no els eren favorables, amb el moviment de Cirer contra Rodríguez, pel que significa de demostració pública de la guerra interna, no tenen dubte que el suïcidi electoral és servit.

En el fons el que hi ha és la brutal guerra entre el canyellisme reeixit, a través de Cirer, i Jaume Matas. El pacte de juliol de 2002 ha esclatat en mil bocins.

Ja s'havien notat alguns símptomes d'enfrontament. Per exemple, el setembre Matas demanà una reunió-dinar a Cañellas. Aquest acceptà, a canvi de discreció. Matas filtrà a la premsa la reunió, interpretant-la públicament com una disposició total de Cañellas cap a ell. Res més lluny de la realitat. Vint-i-quatre hores després era el mateix Cañellas qui sentenciava: "La meua única candidata és Catalina Cirer, i ningú més." Es reobria la guerra amb tota la intensitat.

El que ningú no podia pensar és que la més cruenta batalla fos a tres mesos de les eleccions. Però així ha estat.

Les intencions són clares. Matas vol ensorrar políticament Cirer. I Cirer, amb l'ajut de Cañellas, vol neutralitzar Matas. L'objectiu: controlar el partit després de les pròximes eleccions, en vistes a les de 2007. El que era una anàlisi d'algun comentarista, ara ja és acceptat per tothom. I el que ningú no entén és com es podrà recompondre la situació. Si és que hi ha intenció de fer-ho, és clar. Perquè ara ja hi ha rumors de tota mena i condició. Fins i tot, n'hi ha que veuen una connexió entre el moment en què Cirer va comunicar internament el seu ultimàtum (que, com que

Cañellas i Cirer veuen ara la feblesa de Matas i, potser, la seva oportunitat

no va obtenir resposta, va fer públic al cap de dues setmanes) i la informació avançada sobre la imminent publicació d'un llibre de memòries de Cañellas, on diu que la seva principal errada va ser no trencar el PP i crear un partit regionalista.

No és tan versemblant això com que Cañellas i Cirer veuen ara la feblesa de Matas i, potser, han vist la seva oportunitat. Cal recordar que l'estiu de 1999, en vistes al congrés del PP d'aquell octubre, Cirer, amb el suport de Cañellas, volgué presentar-se com a alternativa. Madrid ho impedia a través d'algun tipus de pacte mai no explicat. La idea que s'estén com a més probable és que el PP perdrà les eleccions, que Matas no té més remei que ser el candidat i com a tal serà derrotat per segon cop i que, aleshores, un partit rabiós tornarà la mirada cap a Cañellas, que mai no va perdre unes eleccions, el qual tindrà en Catalina Cirer a la seva *delfina*.

Miquel Payeras